

## POSTANOWIENIE

Dnia 17 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska (przewodniczący)

SSN Wojciech Katner

SSN Krzysztof Strzelczyk (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi B. H.

przy uczestnictwie Skarbu Państwa - Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych  
i Autostrad w Warszawie Oddziału w Poznaniu

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu  
Apelacyjnego w Łodzi z dnia 30 października 2009r., sygn. akt I ACa 214/09,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 17 września 2015 r.,

zażalenia B. H.

na postanowienie Sądu Apelacyjnego w Łodzi

z dnia 13 lutego 2015 r., sygn. akt I ACa 1630/14,

**1) oddała zażalenie**

**2) nie obciąża wnoszącego skargę kosztami postępowania  
zażaleniowego**

**3) odmawia przyznania adwokatowi J. J. kosztów pomocy  
prawnej w postępowaniu zażaleniowym przed Sądem  
Najwyższym.**

## UZASADNIENIE

W dniu 29 października 2014 r. powód B. H. wniósł skargę o wznowienie postępowania w sprawie I ACa 214/09 Sądu Apelacyjnego w Łodzi, zakończonej prawomocnym wyrokiem tego Sądu z dnia 30 października 2009 r.

W uzasadnieniu skargi powód powołał się na nieważność postępowania ze względu na oddalanie jego wniosków o ustanowienie pełnomocnika z urzędu. Podniósł też, że rozstrzyganie miało charakter kryminalny i korupcyjogenny. Doszło też do prania brudnych pieniędzy i wyprowadzania ich ze Skarbu Państwa, o czym powód dowiedział się dopiero na rozprawie apelacyjnej w dniu 18 lutego 2013 r.

Postanowieniem z dnia 13 lutego 2015 r. Sąd Apelacyjny w Łodzi odrzucił skargę powoda. W uzasadnieniu rozstrzygnięcia wskazał, że zgodnie z art. 407 § 1 k.p.c. skargę wnosi się w terminie trzymiesięcznym, przy czym termin ten liczy się od dnia, w którym strona dowiedziała się o podstawie wznowienia, a gdy podstawą jest pozbawienie możliwości działania lub brak należytej reprezentacji – od dnia, w którym o wyroku dowiedziała się strona, jej organ lub jej przedstawiciel ustawowy. Zdaniem Sądu, powód nie wykazał zachowania terminu do wniesienia skargi w odniesieniu do wszystkich wskazanych w skardze podstaw wznowienia.

Poza tym, pomimo sformułowania przez powoda podstaw wznowienia, żadna z nich rzeczywiście nie wystąpiła. Brak należytej reprezentacji nie odnosi się do nieuwzględnienia wniosku o ustanowienie pełnomocnika z urzędu. Zgodnie zaś z art. 404 k.p.c. z powodu przestępstwa można żądać wznowienia postępowania jedynie wówczas, gdy czyn został ustalony prawomocnym wyrokiem skazującym, chyba że postępowanie karne nie może być wszczęte lub, że zostało umorzone z innych przyczyn niż brak dowodów.

W zażaleniu na postanowienie Sądu Apelacyjnego podniesione zostało jedynie, że powód nie zgadza się z rozstrzygnięciem ponieważ wskazał i uprawdopodobnił datę, od której należałoby przyjąć bieg terminu na wniesienie skargi, tj. dzień 26 września 2014 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Niezależnie od kwalifikacji zarzucanego uchybienia w postaci odmowy ustanowienia pełnomocnika z urzędu (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z 12 września 2007 r., I CSK 199/07, niepubl. oraz postanowienie z dnia 8 kwietnia 2011 r., II CZ 155/10, niepubl.), Sąd Apelacyjny prawidłowo przyjął, iż

nie został zachowany termin do wniesienia skargi o wznowienie postępowania. Jak wynika z treści art. 407 § 1 k.p.c. trzymiesięczny termin do wniesienia skargi, gdy jej podstawą jest pozbawienie możliwości działania lub brak należytej reprezentacji, rozpoczyna bieg od chwili, kiedy o wyroku kończącym postępowanie w dotychczasowej sprawie dowiedział się powód. Niewątpliwie przy tym jest, że powód zgodnie z własnym wnioskiem otrzymał dnia 25 listopada 2009 r. odpis wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 30 października 2009 r. wraz z uzasadnieniem. Nie ma zatem znaczenia dla zachowania terminu do wniesienia skargi o wznowienie postępowania na wymienionej podstawie data, w której powód złożył w innej sprawie wniosek o ustanowienie adwokata z urzędu.

Wnoszący skargę uchybił też terminu do wniesienia skargi o wznowienie na tej podstawie, że wyrok został uzyskany za pomocą przestępstwa. Niezależnie od tego nie został także spełniony warunek przewidziany w art. 404 k.p.c. W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że skarga o wznowienie postępowania nie opiera się na ustawowej podstawie także wtedy, gdy z twierdzeń uzasadniających skargę wynika, że podstawa ta faktycznie nie wystąpiła (por. między innymi postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 2015 r., V CZ 23/15, niepubl.; z dnia 30 kwietnia 2015 r., II CZ 5/15, niepubl.; z dnia 30 marca 2015 r., II CZ 93/14, niepubl. i z dnia 18 lutego 2015 r., I CZ 3/15, niepubl.).

Z tych względów należało na podstawie art. 398<sup>14</sup> w związku z art. 394<sup>1</sup> § 1 k.p.c. oddalić jako bezzasadne zażalenie na postanowienie o odrzuceniu skargi o wznowienie postępowania.

Wniosek pełnomocnika powoda o przyznanie kosztów pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu zażaleniowym podlegał oddaleniu. Sam fakt świadczenia pomocy prawnej z urzędu nie jest wystarczającą podstawą do otrzymania wynagrodzenia z tego tytułu. Poprzestanie jedynie na powieleniu stwierdzenia powoda, że data, od której należy przyjąć bieg terminu do wniesienia niniejszej skargi pokrywa się z jego wnioskiem o ustanowienie adwokata z urzędu w innej sprawie, a ponadto brak własnego odniesienia się do argumentów przedstawionych w pisemnych motywach zaskarżonego postanowienia nie pozwala uznać, iż zażalenie zostało sporządzone w zgodzie z zasadami profesjonalizmu,

a to nie usprawiedliwia przyznania wynagrodzenia za świadczenie pomocy prawnej (por. orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 12 lutego 1999 r., II CKN 341/98, OSNC 1999, nr 6, poz. 123, z dnia 20 września 2007 r., II CZ 69/07, OSNC 2008, nr 3, poz. 41, z dnia 11 maja 2011 r., II CSK 699/10, OSNC Zb. Dod. 2011, nr C, poz. 72 i z dnia 22 września 2011 r. V CZ 66/11, niepubl.; z dnia 22 stycznia 2008 r. II CZ 106/07, niepubl.).

Sąd Najwyższy mając na względzie trudną sytuację materialną powoda ustaloną w związku ze zwolnieniem od kosztów sądowych, na podstawie art. 102 k.p.c. w zw. z art. 394<sup>1</sup> § 3., 398<sup>21</sup>, 391 § 1 k.p.c. odstąpił od obciążania powoda kosztami postępowania zażaleniowego.